

‘Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat gen Z jou tot sekssymbool heeft gebombardeerd.’

Ik laat bijna mijn telefoon uit mijn handen vallen.

Oké: ik laat mijn telefoon daadwerkelijk vallen, maar weet hem nog net op te vangen voordat hij in een erlenmeyer vol ammoniak dondert. Ik kijk om me heen in het scheikundelokaal en vraag me af of de rest dat ook heeft gehoord.

De andere leerlingen zitten op hun telefoon of klooien wat met hun spullen. Mevrouw Agarwal zit achter haar bureau net te doen alsof ze opstellen nakijkt, maar waarschijnlijk leest ze erotische fanfiction over Bill Nye. Ik ruik de hopelijk niet-dodelijke geur van azijnzuur op mijn bureau, maar ik heb mijn AirPods nog in mijn oren.

Niemand let op mij of het filmpje op mijn telefoon, en dus kijk ik verder.

‘Het stond twee weken geleden in Time Magazine. Op de cover. Een foto van jouw gezicht met daarnaast “Een gen Z-sekssymbool.” Hoe voelt dat?’

Ik verwacht Zendaya te zien. Harry Styles. Billie Eilish. Heel bts samengepropt op een krappe bank van een of ander latenightprogramma dat het YouTube-algoritme me besloot voor te schotelen nadat de uitleg over het pH-experiment erop zat. Maar het is gewoon een gast. Een jongen, zelfs nog. Hij lijkt niet op zijn plek op de rode velours stoel, met zijn donkere shirt, donkere broek, donkere haren en donkere blik. Ik krijg totaal geen hoogte van hem. Met een diepe, ernstige stem zegt hij: *‘Het voelt verkeerd.’*

‘Is dat zo?’ vraagt de presentator, Jim of James of Jimmy.

‘Dat deel over gen Z klopt wel,’ zegt de gast. *‘Maar dat deel over het zijn van een sekssymbool niet echt.’*

Het publiek gaat uit zijn dak en klapt en joelt, en dat is het moment waarop ik besluit de beschrijving te lezen. *Nolan Sawyer*, staat er. Er wordt beschreven wie hij is, maar die uitleg heb ik niet nodig. Ik herken zijn gezicht niet, maar ik ken zijn naam al zolang ik me kan herinneren.

Maak kennis met de Koningdoder: de beste schaker ter wereld.

‘Moet je horen, Nolan: slim is het nieuwe sexy.’

‘Ik weet nog steeds niet zeker of ik daarvoor in aanmerking kom.’ Hij klinkt zo vlak dat ik me afvraag hoe zijn publiciteitsagent hem heeft overgehaald om deel te nemen aan dit interview. Maar het publiek lacht en de presentator lacht mee. Hij leunt naar voren, duidelijk onder de indruk van deze jongeman met het lichaam van een atleet, het brein van een wetenschapper en de bankrekening van een ondernemer uit Silicon Valley. Een buitengewoon, knap wonderkind dat niet wil toegeven dat hij bijzonder is.

Ik vraag me af of Jim-James-Jimmy ook heeft gehoord wat ik heb gehoord. De roddels. De gefluisterde geruchten. De duistere verhalen over het schaakwonderkind.

‘Laten we gewoon afspreken dat schaken het nieuwe sexy is. En daar ben jij verantwoordelijk voor: sinds jij bent gaan spelen, is schaken weer helemaal in opmars. Iemand besprak jouw spel en ging viral op TikTok – ChessTok, heet het volgens mijn schrijvers – en nu leren meer mensen dan ooit hoe ze moeten schaken. Maar laten we bij het begin beginnen. Jij bent een grootmeester: de hoogste titel die een schaakspeler kan behalen, en je hebt net je tweede wereldkampioenschap gewonnen van...’ De presentator moet even op zijn kaartje kijken, want gewone grootmeesters zijn niet zo beroemd als Sawyer. *‘Andreas Antonov. Gefeliciteerd.’*

Sawyer knikt. Eén keer.

‘En je bent net achttien geworden. Wanneer, ook alweer?’

‘Drie dagen geleden.’

Drie dagen geleden ben ik zestien geworden.

Tien jaar en drie dagen geleden kreeg ik mijn eerste schaakspel – plastic schaakstukken in het roze en paars – en huilde ik van geluk. Ik gebruikte het de hele dag door, sleepte het overal mee naartoe en knuffelde ermee in bed.

Nu kan ik me niet eens meer herinneren hoe het voelt om een pion vast te pakken.

‘Je bent op zeer jonge leeftijd begonnen met spelen. Heb je het van je ouders geleerd?’

‘Van mijn opa,’ zegt Sawyer. De presentator lijkt even te schrikken, alsof hij nooit had gedacht dat Sawyer dat zou zeggen, maar hij herstelt zich snel.

‘Wanneer besefte je dat je goed genoeg was om een pro te worden?’

‘Ben ik dat?’

Het publiek begint weer te lachen. Ik rol met mijn ogen. *‘Wist je altijd al dat je professioneel schaker wilde worden?’*

‘Ja. Ik wist van jongs af aan al dat ik niets zo leuk vond als het winnen van een schaakwedstrijd.’

De presentator trekt een wenkbrauw op. *‘Niets?’*

Sawyer aarzelt geen moment. *‘Niets.’*

‘En...’

‘Mallory?’ Ik voel een hand op mijn schouder. Ik schrik op en ruk een van de oordopjes uit mijn oor. *‘Heb je hulp nodig?’*

‘Nee, hoor!’ Ik glimlach naar mevrouw Agarwal en stop mijn telefoon in mijn kontzak. *‘Ik was net klaar met het instructiefilmpje.’*

‘Ah, super. Doe wel handschoenen aan voordat je de zuuroplossing toevoegt.’

‘Zal ik doen.’

De rest van de klas is bijna klaar met het experiment. Ik frons en haast me om ze bij te benen. Een paar minuten later, als ik mijn trechter niet kan vinden en mijn zuiveringszout mors, denk ik niet meer aan Sawyer of aan hoe zijn stem klonk toen hij zei dat schaken het enige was waar hij ooit echt naar had verlangd. En bijna twee jaar lang denk ik niet meer aan hem. Tot de dag dat we voor het eerst spelen.

En ik hem finaal inmaak.

DEEL EEN

Opening

Hoofdstuk een

Twee jaar later

Easton is slim, want ze lokt me mee door me gratis *boba* te beloven. Maar ze is ook dom, want ze wacht niet totdat ik van mijn bubbelthee met chocoladeroom slurp voordat ze zegt: ‘Ik heb je hulp nodig.’

‘Nope.’ Ik kijk haar grijnzend aan. Pak twee rietjes uit het bakje en bied haar er eentje aan, maar ze negeert me.

‘Mal, je weet nog niet eens wat...’

‘Nee.’

‘Het heeft met schaken te maken.’

‘O, in dat geval...’ Ik glimlach dankbaar naar het meisje dat me mijn bestelling komt brengen. We zijn de afgelopen zomer twee, misschien drie keer op date gegaan en ik heb vage, aangename herinneringen aan haar. Haar lippenbalsem met frambozensmaak, Bon Iver op de radio in haar Hyundai Elantra, een zachte hand die koel aanvoelde onder mijn topje. Helaas kan ik geen enkele naam aan die herinneringen koppelen. Maar ze schreef *Melanie* op mijn boba, dus dat maakt niet uit.

We wisselen een vluchtige, geheime glimlach uit en ik richt me weer tot Easton. ‘In dat geval: never.’

‘Ik kom een speler tekort. Voor een teamtoernooi.’

‘Ik speel niet meer.’ Ik kijk op mijn telefoon. Het is negen over twaalf. Over eenentwintig minuten moet ik weer in de garage zijn. Bob, mijn baas, is niet bepaald een vriendelijk, vergevingsgezind mens. Soms betwijfel ik of hij überhaupt wel menselijk is. ‘Laten we dit buiten opdrin-

ken, voordat ik de hele middag onder een Chevy Silverado moet gaan liggen.’

‘Toe nou, Mal.’ Ze kijkt me nijdig aan. ‘Het is schaken. Je speelt nog.’

Toen de meester van mijn zusje Darcy, die in groep acht zit, aankondigde dat hij de cavia van de klas ‘naar een boerderij in het buitenland’ zou sturen, besloot Darcy – nadat ze niet kon vaststellen of die boerderij echt bestond – om hem te ontvoeren. De cavia, niet de meester. Ik woon al een jaar samen met Goliath de Ontvoerde: een jaar waarin ik weiger om hem de restjes van mijn eten te geven, aangezien de veel te dure dierenarts ons op zijn knietjes heeft gesmeekt om hem op dieet te zetten. Helaas beschikt Goliath over de gave om mij elke keer zo lang aan te staren dat ik me toch gewonnen geef.

Net als Easton. In haar ogen zie ik diezelfde pure, onophoudelijke koppigheid.

‘Echt niet.’ Ik neem een slokje van mijn thee. Goddelijk. ‘Ik ben de spelregels vergeten. Wat doet het paardje ook alweer?’

‘Heel grappig.’

‘Nee, serieus, hoe werkt het ook alweer? De dame verovert Catan, maar je mag niet langs Start...’

‘Ik vraag je niet om te doen wat je vroeger deed.’

‘Wat deed ik vroeger dan?’

‘Je weet wel: toen je dertien was en je alle andere kinderen op de schaakclub van Paterson had verslagen, vervolgens de tieners en daarna de volwassenen? En dat ze toen mensen uit New York lieten komen zodat je hen ook kon vernederen? Dat hoeft niet.’

Eigenlijk was ik twaalf toen dat gebeurde. Ik weet het nog goed, want papa stond naast me, zijn warme hand op mijn knokige schouder. Vol trots zei hij: ‘Ik heb niet meer van Mallory gewonnen sinds ze een jaar geleden elf is geworden. Is ze niet geweldig?’ Maar dat zeg ik niet. Ik ga op het gras zitten, naast een bloemenperk vol zinnia’s die staan te verleppe. Niemand geniet van augustus in New Jersey.

‘Weet je nog, halverwege mijn simultaanspellen? Toen ik bijna flauwviel en jij iedereen opdroeg om opzij te gaan...’

‘...en ik je mijn pakje sap gaf.’ Ze gaat naast me zitten. Ik kijk naar haar perfecte eyeliner en vervolgens naar mijn met olie besmeurde overall. Fijn dat sommige dingen nooit veranderen. Perfectionist

Easton Peña, die altijd een plan klaar heeft liggen, en haar chaotische hulpje Mallory Greenleaf. We zaten al vanaf groep drie bij elkaar in de klas, maar hadden nooit echt contact met elkaar totdat ze zich op haar tiende aansloot bij de Paterson-schaakclub. Op een bepaalde manier was ze toen al volwassen. Ze was toen al de fantastische, koppige persoon die ze nu is.

Geniet je echt van dit suffice spel? vroeg ze toen we aan elkaar werden gekoppeld voor een potje.

Jij niet? vroeg ik geschokt.

Natuurlijk niet. Ik heb gewoon veel verschillende buitenschoolse activiteiten nodig, anders win ik nooit een studiebeurs. Ik had haar in vier zetten mat gezet en vanaf dat moment was ik verzot op haar.

Grappig. Easton gaf nooit zo om schaken zoals ik deed, maar ze heeft het wel veel langer volgehouden. Wat een vreemde liefdesdriehoek hebben we toch.

‘Je staat bij me in het krijt voor dat pakje sap. Kom naar het toernooi,’ beveelt ze. ‘Ik heb een team van vier nodig. Iedereen is op vakantie en de rest weet het verschil niet tussen schaken en dammen. Je hoeft niet eens te winnen en het is ook nog eens voor het goede doel.’

‘Welk goed doel?’

‘Doet dat ertoe?’

‘Natuurlijk. Is het voor een of andere rechtse denktank? De volgende film van Woody Allen? Een verzonnen ziekte zoals hysterie of glutenintolerantie?’

‘Glutenintolerantie bestaat echt.’

‘Serieus?’

‘Ja. En het toernooi is voor...’ Ze tikt driftig op haar telefoon. ‘Ik kan het niet vinden, maar kunnen we de knoop nu doorhakken? We weten allebei dat je toch wel ja gaat zeggen.’

Ik frons mijn voorhoofd. ‘Helemaal niet.’

‘Jij misschien niet, maar ik wel.’

‘Ik heb een ruggengraat, Easton.’

‘Tuurlijk.’ Ze kauwt op agressieve, dappere wijze op haar tapiocabal-len. Ineens lijkt ze meer op een woeste beer dan op een cavia.

Ze weet echt nog wel hoe het ging in de tweede klas, toen ze me over-

haalde om haar hulpje te worden op het moment dat ze klassenvertegenwoordiger wilde worden. (We verloren. En dik ook.) En in de derde toen Missy Collins liep te roddelen en Easton mij overhaalde om haar Twitter te hacken. En in de vierde toen ik in de huid van mevrouw Bennett kroop om de hoofdrol te spelen in de *Trots en vooroordeel*-musical die ze had geschreven en geregisseerd, ondanks mijn gezonde verstand en vocale bereik van slechts een half octaaf. Waarschijnlijk had ik dit jaar ook iets doms met haar gedaan als we thuis niet zo... krap bij kas hadden gezeten. En ik niet elke seconde van mijn vrije tijd in de garage doorbracht om te werken.

‘We weten allemaal dat je geen nee kunt zeggen,’ zegt Easton. ‘Dus zeg maar gewoon ja.’

Ik kijk op mijn telefoon. Mijn pauze duurt nog twaalf minuten. Vandaag is een hete dag, ik heb mijn boba achterovergeslagen en kijk geïnteresseerd naar die van haar. Honingmeloen: mijn op één na lievelingssmaak. ‘Ik heb het druk.’

‘Waarmee?’

‘Daten.’

‘Met wie? Die gast met die vleesetende planten? Of die meid die op Paris Hilton lijkt?’

‘Geen van beiden. Maar ik vind wel iemand.’

‘Toe nou. Zo kunnen we samen tijd doorbrengen voordat we naar de universiteit gaan.’

Ik ga rechtop zitten en tik haar elleboog aan met de mijne. ‘Wanneer vertrek je?’

‘Over minder dan twee weken.’

‘Wat? We zijn pas net geslaagd en...’

‘Schat, dat is al drie maanden geleden! Ik moet half augustus in Colorado zijn voor de introductieweek.’

‘O.’ Het is alsof ik wakker word na een middagdutje en het al donker is. ‘O,’ zeg ik nog eens, enigszins in shock. Ik wist wel dat dit eraan zat te komen, maar doordat mijn zus Pfeiffer had, mijn moeder een week in het ziekenhuis heeft gelegen, mijn andere zus ook Pfeiffer had en ik heel veel extra diensten heb gedraaid, ben ik de tijd blijkbaar uit het oog verloren. Ik vind het doodeng. Ik heb nooit in een andere stad dan Easton gewoond. Ik heb haar altijd één keer per week gezien om Dragon Age

te spelen of om te praten over Dragon Age of om filmpjes over Dragon Age te kijken.

Misschien hebben we nieuwe hobby's nodig.

Ik doe een poging om te glimlachen. ‘De tijd vliegt als je het naar je zin hebt.’

‘Heb je het wel naar je zin dan, Mal?’ Ze kijkt me met half toegeknepen ogen aan en ik begin te lachen.

‘Waarom lach je nou? Je bent altijd aan het werk. En als je niet werkt, breng je je zussen overal heen of je moeder naar de dokter, en...’ Ze strijkt met een hand door haar donkere krullen, waardoor ze in de war komen te zitten: een duidelijk teken dat ze echt de wanhoop nabij is. Een zeven op een schaal van tien, gok ik. ‘Jij was de beste van de klas. Je bent een wiskundig genie en kunt echt alles onthouden. Je kon drie studiebeurzen krijgen, waaronder een in Boulder samen met mij. Maar je hebt besloten om niet te gaan en nu zit je hier gevangen in een gebed zonder eind en... Weet je wat? Dit is jouw keuze en die respecteer ik, maar je zou jezelf toch echt minstens één leuke hobby moeten toestaan. Iets waar je van geniet.’

Ik staar één, twee, drie seconden lang naar haar rode wangen en wil haar bijna vertellen dat een studiebeurs je schoolgeld betaalt, maar niet je hypotheek of het zomerkamp van je zus of het met vitamine C verrijkte voer van het ontvoerde huisdier van je zusje, of wat het dan ook is wat je nodig hebt om die knoop van schuldgevoel in je maag te ontwarren. Bijna. Op het laatste moment kijk ik gewoon weg en valt mijn blik op mijn telefoon.

Het is zes voor halfeen. Kak. ‘Ik moet gaan.’

‘Wat? Mal, ben je kwaad op me? Ik wilde je niet...’

‘Nee, hoor.’ Ik grijns naar haar. ‘Maar mijn lunchpauze zit erop.’

‘Je bent er pas net.’

‘Ja. Bob doet niet aan menselijke roosters en genoeg vrije tijd. Weet je zeker dat je die bubbelthee helemaal op kunt?’

Ze rolt zo hard met haar ogen dat ze bijna een spier verrekt, maar steekt toch de beker naar me uit. Ik geef haar een boks en loop weg.

‘Laat nog even weten of je mee wilt doen met het toernooi,’ roept Easton me na.

‘Heb ik al gedaan.’